

ผมชื่อ.. มงคล

มงคล... คือชื่อเรียกสั้นๆของผู้ชายหน้าตาดีเยี่ยม โหด ตัวอ้วนกลม ผิวคล้ำ มองเผินๆอาจจะนึกถึงพวกยาภูเขา พวกนักเลงรับจ้างตามทวงหนี้ หรือไม่ก็จึกโก๋รีดไถค่าคุ้มครอง อะไรทำนองนั้น แต่ภารกิจที่แท้จริงของเค้า หลายคนคงจะคาดไม่ถึง ถ้าไม่ได้รู้จักกันมาก่อน... อันที่จริงเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลชุมชนก็เคยพบเห็นนายมงคลอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะตึกผู้ป่วยชาย ตึกผู้ป่วยหญิง และตึกผู้ป่วยเด็ก เพราะเค้ามาใช้บริการเป็นประจำ อยากรู้จักเค้าไหมคะ... ไปให้อีกนิดก็ได้ค่ะว่า เค้าพักอาศัยในแหล่งชุมชนที่มีลักษณะเฉพาะตัวชุมชนหนึ่ง ในบริเวณใกล้เคียงกับโรงพยาบาลชุมชน ติดกับสถานีตำรวจนครบาลปรีอใหญ่ นายมงคลมีเพื่อนๆ มากมายหลายคน ทั้งแบบที่ช่วยเหลือตนเองได้และช่วยเหลือตนเองไม่ได้ แบบที่พุดรู้เรื่องและไม่รู้เรื่อง นึกกันออกไหมคะว่าเค้าคือใคร.. ลองนึกคำตอบไว้ในใจเล่นๆดูนะ

ภารกิจที่คาดไม่ถึงของนายมงคล ที่กล่าวไว้ตอนต้นนั่นก็คือ คอยเป็นที่เลี้ยงช่วยเหลือเพื่อนๆ ที่ป่วยมานอนรักษาที่โรงพยาบาลชุมชน เค้าดูแลเพื่อนทั้งหลายเหมือนเป็นญาติพี่น้องของตนเอง ตั้งแต่การอาบน้ำแต่งตัว เปลี่ยนผ้าที่ปูนอน ป้อนอาหาร ป้อนยารวมทั้งการเป็นตัวแทนไปรับยา ที่ห้องจ่ายยามาให้แม่ๆ (พยาบาล) แม้กระทั่งในวันที่เพื่อนหายป่วย ได้ออกจากโรงพยาบาล เค้าก็จะไปแจ้งและติดต่อเจ้าหน้าที่ศูนย์ให้มารับเพื่อนกลับ ซึ่งเจ้าหน้าที่ศูนย์จะมาเร็วมาก เร็วกว่าพยาบาล ติดต่อให้มารับเสียอีก (จริงๆนะ) มาถึงตอนนี้ก็ออกหรือยังคะว่านายมงคลคือใคร .. เฉลยก็ได้ค่ะ นายมงคลที่ว่าก็คือชื่อจริงของไอ้ต ลูกศูนย์สงเคราะห์นิกมปรีอใหญ่นั่นเอง

ไอ้ตเล่าว่าเดิมนั้นเค้าเป็นคนกรุง... กรุงเทพมหานคร (ไม่ใช่บ้านนอกนะ) พ่อแม่ส่งเค้ามาอยู่ที่ศูนย์สงเคราะห์นิกมปรีอใหญ่ได้ 10 ปีแล้ว ไอ้ตไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ก็พอรู้จักมูลค่าของเงินและการใช้เงินอยู่บ้าง ชีวิตประจำวันของไอ้ตใน

ศูนย์สงเคราะห์มีแค่ เดินเล่น กินข้าว แล้วก็นอน ช่วยงานเล็กๆน้อยๆในศูนย์บ้างเป็น ครั้งคราว และแล้วฟ้าก็ส่งโธ่มาให้มาเจอกัน (กับแม่ๆพยาบาล) เมื่อโธ่ป่วยด้วย อาการ ปวดท้อง อาเจียน จึงได้มานอนพักรักษาตัวที่ตึกผู้ป่วยชาย หลังจากรักษาตัว จนหายป่วยแล้ว ก็พักคอยตามมาดูแลเพื่อนศูนย์ที่ป่วยอยู่เสมอ อาจจะมีบางทีที่โธ่ก็ เกียจ เหนื่อย หรือเบื่อเพื่อน ก็จะหายหน้าไป 1-2 วัน แล้วค่อยกลับมาดูแลเพื่อนต่อ แต่บางครั้งความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของโธ่ก็ทำให้แม่ๆปวดหัว ต้องคอยเตือนไม่ให้เข้าไป คุกคลี กับผู้ป่วยในเขตเสี่ยงติดเชื้อ ต้องคอยสอนให้รักษาความสะอาด ระวังการแพร่กระจายและการติดเชื้อ ต้องคอยดูแลให้ทำในส่วนที่โธ่ สามารถทำได้

ความมีจิตอาสาของโธ่ เรียกคะแนนความสงสารจากผู้ป่วยคนอื่นๆ และญาติผู้ป่วยได้ด้วย บางครั้งเค้า ได้รับความหยิบยื่น อาหาร ขนม เงินเล็กๆน้อยๆ จากเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลและญาติผู้ป่วย ให้โธ่ได้ใช้จ่ายบ้าง (ตามอรรถาศัย)

ถึงแม้ว่าโธ่จะมีหน้าตาเหี้ยมเกรียมเหมือนยาภูเขา ขาโหดขนาดนี้ แต่โธ่บอกว่าเค้าไม่เคยต่อยตีใคร ไม่ชอบการชกต่อยหรือใช้กำลังต่อสู้ มีแต่โดน คนอื่นมาต่อย (มีคนกล้าทำร้ายโธ่ด้วย) เหตุการณ์ถูกทำร้ายครั้งนั้น เนื่องมาจากรัก สามเส้า เพราะมีสาวในศูนย์สงเคราะห์มาติดพันโธ่ แต่หล่อน มีแฟนแล้วก็ไม่บอก โธ่เลยโดนแฟนเค้าตามมาต่อยไปที่นี้ ออกหักรักคุณในบัดดล... แต่ปัจจุบัน โธ่มี แฟนใหม่แล้ว แฟนสาวเค้าชื่อน้องกิ๊ฟซี่ สาวสวยหุ่นสแลนเคอร์ประจำศูนย์นิคม สงเคราะห์ปรีอใหญ่ โธ่บอกว่า น้องกิ๊ฟ เค้ามาชอบผมเองนะ ผมก็ OK ครับ...

จากเรื่องราวชีวิตของไอ้ตทำให้ได้ข้อคิดว่า คนเราไม่ควรมองกันแค่
หน้าตา ฐานะ การศึกษา เพียงผิวเผินภายนอก เพราะมนุษย์เราเลือกเกิดไม่ได้... แต่
เลือกที่จะเป็นได้... อย่างเช่น ไอ้ต ที่เลือกจะทำความดีนะจะทุกๆท่าน..

คนจะงาม... งามที่ใจ... ไซ้ไบหน้า
คนจะสวย... สวยจรรรยา.. ไซ้ตาหวาน
คนจะแก่... แก่ความรู้... ไซ้อยู่นาน
คนจะรวย... รวยศีลทาน... ไซ้บ้านโต

ผมชื่อ..มงคล

นางสาว ศันสนีย์ สตาร์ตัน

ตึกผู้ป่วยในชาย

โรงพยาบาลจุฬารัตน์

ก้อย...สาวน้อยร้ายเคียดงสา

ในช่วงชีวิตการทำงานที่ผ่านมาของข้าพเจ้า ได้พบเจอผู้ป่วยมากมายหลากหลายคน ไม่ว่าจะเป็น เด็ก ผู้ใหญ่ ไปจนถึงผู้สูงอายุ ซึ่งเราจะปฏิเสธที่จะดูแลรักษาพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ เพราะหน้าที่หลักของเราก็คือ การดูแลเอาใจใส่ผู้ป่วยทุกคนเปรียบเสมือนญาติมิตร ซึ่งแต่ละคนก็จะมีอาการแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็น อาชีพ เพศ ฐานะ ความเป็นอยู่ นิสัยใจคอ ย่อมไม่เหมือนกัน ร้อยคนก็ร้อยใจ แต่ที่จะขออนุญาตมาเล่าสู่กันฟังนี้ เป็นเรื่องราวของหญิงสาวคนหนึ่ง เธอมีนามว่าก้อย (ชื่อเดียวกับผู้เล่า) หรือที่รู้จักกันในนาม ก้อย ไม่ทราบนามสกุล ก้อยอาศัยอยู่ที่ศูนย์สงเคราะห์นิคมปรือใหญ่ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโรงพยาบาลชุมชนของเรานั่นเอง

ก้อยอายุเพียง 24 ปี (แต่หน้าตาอาจจะเกินอายุไปมาก เพราะด้วยหลายโรคกรรมร้าว) ก้อยเป็นคนรูปร่างผอมแห้ง นัยน์ตาใสซื่อบริสุทธิ์ อุปนิสัยร่าเริงแจ่มใส แต่อาจจะหงุดหงิดบ้างเป็นบางเวลา ถึงก้อยจะเป็นแค่เด็กศูนย์สงเคราะห์ แต่ก้อยก็เป็นคนที่มีสัมมาคารวะมาก ไปลา มาไหว้เสมอ มีหลายครั้งที่ก้อยต้องมา admit ที่ตึกชายเนื่องจากตึกหญิง มีผู้ป่วยเต็ม หรืออาจจะเป็นเพราะชะตาฟ้าลิขิต ที่ทำให้เราได้มารู้จักกันกับหญิงสาวคนนี้ ซึ่งครั้งสุดท้ายที่ก้อยได้มา Admit ที่ตึกชาย ก้อยมาด้วยอาการเหนื่อยเพลีย กินได้น้อย มีแผลกดทับ และ แขน ขา อ่อนแรง เหมือนเช่นทุกครั้ง เมื่อนักงานเปลเข็นก้อยมาถึงตึก สิ่งแรกที่ก้อยทำ ก็คือทักทายทุกคน ด้วยน้ำเสียง

เจ็ยแจ้วว่า “แม่คะ สวัสดิ์คะ... หนูมาแล้ว” (ซึ่งก้อยจะเรียกเจ้าหน้าที่ ทุกคนว่า “แม่” เสมอ) พอเจ้าหน้าที่ประคองก้อยลงบนเตียงเรียบร้อยแล้ว ก้อยก็จะบอกทันทีว่า “แม่... หนูหิวนม” ก้อยเป็นคนที่กินเก่งมาก ซึ่งตรงข้ามกับรูปร่างอันบอบบางของเธอ ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นการอาบน้ำ ทำแผลหรือป้อนข้าว ก้อยก็จะมีข้อต่อรองก่อนเสมอ ก็คือ อยากกินโน้น อยากกินนี่ ซึ่งถ้าไม่ได้ตามที่ต้องการ ก้อยก็จะนอน ร้องไห้สะอึกสะอื้น (เหมือนกับนางเอกละคร) โดยเฉพาะของที่ก้อยโปรดปรานมากที่สุด ก็คือ “ไก่ย่าง และมันเผา” และในทุกๆ ครั้ง ก็จะมีนางฟ้าใจดีดูแลสรรหาอาหารเหล่านี้มาให้ก้อยกินเสมอ บางครั้งก้อยกินจนท้องอืด แต่ถึงอย่างไรก้อยก็ยังไม่เข็ด ก้อยมักจะทำตัวเป็นเด็กไร้เดียงสา ชอบพูด ถามโน่น ถามนี่ เหมือนกับเด็กๆ ชอบของสวยงามๆ เช่น กีบติดผม ที่คาดผม (ถึงก้อยจะไม่มีผมก็ตาม) เพราะก้อยบอกว่า “ก้อยอยากสวยเหมือนแม่” ดังนั้น เวลาที่ก้อยมา Admit ที่ตึก ก้อยก็จะเป็นสีสันของเด็กเสมอ ซึ่งไม่มีวันไหนที่เราจะไม่พูดถึงเธอคนนี้...

พอมาถึงวันที่ก้อยอาการดีขึ้น คุณหมอได้อนุญาตให้ก้อยกลับศูนย์สงเคราะห์ได้ แต่ก้อยกลับมีอาการ โศกเศร้า เสียใจที่จะได้ออกจากโรงพยาบาล เพราะกลัวว่าจะไม่ได้เจอกับแม่ที่แสนดีแบบนี้อีก แต่ก้อยก็จำใจจะต้องกล่าวคำร่ำลาแม่ และจะต้องไปใช้ชีวิตต่อที่ศูนย์สงเคราะห์ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดเลยว่า การร่ำลาในครั้งนี้ จะเป็นการลาในครั้งสุดท้ายของก้อย เพราะเวลาผ่านไปอีกไม่กี่สัปดาห์ ก็มีข่าวว่าก้อยมีอาการแยลง จึงได้นำก้อยส่งต่อไปที่โรงพยาบาลศรีสะเกษ และทุกคนก็ได้รับรู้ข่าวว่าก้อยเสียชีวิตแล้ว จึงทำให้ทุกคนเสียใจ และใจหายไปตามๆ กัน

แต่แล้วก็มีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้น โดยหลังจากที่ทุกคนทราบข่าวว่าก้อยเสียชีวิตไปแล้ว อีกไม่กี่วันต่อมา ก็ปรากฏเห็นก้อยนอนสังเกตอาการอยู่ที่ห้องฉุกเฉิน โดยที่มือ

ข้างหนึ่งได้ถือไถ่อย่าง (ของโปรด) รอ Admit ที่ตีทหญิง ซึ่งที่จริงแล้วเรื่องที่ได้ยินมาว่าก้อยนั้นเสียชีวิตแล้ว ก็เป็นแค่ข่าวลือนั่นเอง แต่หลังจากนั้นอีกไม่กี่สัปดาห์ ก็ได้ยินข่าว เช่นเดิมอีก ก็คือข่าวว่าก้อยได้เสียชีวิตแล้ว แต่ในครั้งนี้นักกลับไม่เป็นเพียงแค่ข่าวลือ เหมือนกับครั้งที่ผ่านมา เพราะก้อยได้เสียชีวิตจริงที่ศูนย์สงเคราะห์ ด้วยโรคแทรกซ้อน และแผลติดเชื้อ ซึ่งก้อยมีอายุเพียง 24 ปี เท่านั้น

จากเหตุการณ์ในครั้งนี้ก็ทำให้แม่ทุกคนในตึกเสียใจอีกครั้ง และก็ขอให้ดวงวิญญาณของก้อยไปสู่สุคติ ขอให้ก้อยรับรู้วก้อยจะอยู่ในใจของแม่ทุกคนเสมอ....

ก้อย... สาวน้อยร้ายเตียงสา

ไชนภา จันทะหิณ

ตีกผู้ป่วยในชาย

โรงพยาบาลชุมชน